

Hồi 46**Uy Lực Sát Tử lệnh**

Hàn công tử, xin nhận đại lễ của Nhã Nhã.

Thực Nhã Nhã vừa nói vừa toan quỳ xuống hành đại lễ nhưng Thiệu Quân đã kịp cản nàng lại:

- Nhã Nhã cô nương, xin đừng làm như vậy. Tại hạ rất áy náy.

- Nếu không có Hàn công tử ra tay giải thoát cho Nhã Nhã và mọi người thoát khỏi kiếp cầm thú ăn thịt người thì chúng tôi chẳng còn là người nữa.

Thiệu Quân bối rối nói:

- Thiệu Quân làm như vậy cũng chỉ vì đại cuộc phát dương chính đạo. Nhã Nhã và chư vị huynh trưởng đừng quá xem trọng việc làm của Thiệu Quân.

Nhã Nhã nói:

- Hàn công tử không nhận đại lễ của Nhã Nhã... thì Nhã Nhã cầu xin huynh một điều.

Thiệu Quân gật đầu:

- Nhã Nhã nói đi.

- Nhã Nhã tự nguyện cầu Hàn huynh cho Nhã Nhã được làm nô nữ cho Hàn huynh.

Thiệu Quân tròn mắt:

- Nô nữ là sao...

Chàng khoát tay:

- Không được... Nhã Nhã cứ xem Hàn Thiệu Quân như người thân của mình được rồi.

- Nếu Hàn huynh không nhận sự thỉnh cầu của Nhã Nhã... Nhã Nhã sẽ quay lại huyết trường của Đông Xưởng, quyết một trận sống còn với lão gian tặc họ Lục kia.

Thiệu Quân lắc đầu:

- Không được... Nhã Nhã quay lại huyết trường chẳng khác nào đem thân nạp cho hổ dữ. Vói lại Đông Xưởng đại nhân còn có Miễn Tử bài. Nhã Nhã có giết được lão gian tặc đó

thì vô tình đã phạm vào đại tội bất nghịch khi quân. Vô tình giáng họa xuống cho chư huynh ở đây nữa. Thiếu Quân đã có kế sách đối phó với lão gian tặc đó rồi.

- Nếu vậy Nhã Nhã xin Hàn huynh tiếp nhận sự thỉnh cầu của Nhã Nhã.

Thiếu Quân buông tiếng thở dài:

- Nhã Nhã có lòng như vậy rồi... Thiếu Quân xin nhận.

Chân diện Nhã Nhã rạng rỡ hẳn ra. Nàng ôm quyền xá:

- Nhã Nhã đa tạ Hàn huynh.

Thiếu Quân ghé miệng vào tay nàng nhỏ giọng:

- Nhã Nhã chấp nhận làm nô nữ cho Thiếu Quân sẽ cực khổ lắm đó. Sau này Nhã Nhã phải giặt đồ, nấu ăn cho Hàn Thiếu Quân. Bởi từ trước đến nay Thiếu Quân là Hàn thiếu gia, không phải vào bếp nấu.

Nhã Nhã bẽn lễn nhìn chàng:

- Bất cứ chuyện gì Nhã Nhã cũng làm được mà.

- Không ai bắt nàng nói nhé.

Thiếu Quân bung chén rượu hương về quần hùng vừa mới giải thoát khỏi huyết trường Đông Xướng:

- Thiếu Quân mượn rượu này chúc mừng cho sự hội ngộ của chúng ta trong buổi đầu được tự do. Mong rằng sau này mọi người sẽ cùng sát vai với Thiếu Quân để mưu cầu chính đạo.

Quần hùng đồng loạt xướng lên:

- Chúng tôi sẽ cùng sát vai với Hàn thiếu hiệp.

Mọi người cùng cạn chén.

Thiếu Quân vừa đặt chén xuống bàn thì chau mày khi thấy quần hùng đứng phống ra. Ai nấy đưa tay đặt vào Đan Điền.

Chàng nhìn sang Nhã Nhã. Sắc diện nàng cũng tái nhợt, đặt tay vào Đan Điền.

Thiếu Quân hỏi Nhã Nhã:

- Nhã Nhã, họ sao vậy?

Chàng nhìn lại chén rượu:

- Chẳng lẽ trong rượu có độc.

Lời còn đọng trong miệng Thiếu Quân thì tất cả quần hùng kể cả Nhã Nhã đều ngã xuống sàn gạch đại sảnh biệt trang của Băng Băng. Thiếu Quân lo lắng hỏi:

- Mọi người sao vậy?

Nhã Nhã bậm môi nhìn Thiếu Quân gượng nói:

- Hàn thiếu gia... Trước khi Lục đại nhân phóng thích... đã đầu độc mọi người. Lão thả người nhưng không tha mạng.

Sắc diện Thiếu Quân tái nhợt. Chàng tức giận đến biến sắc. Thiếu Quân rít giọng nói:

- Lão gian tặc đó quá ư tàn nhẫn... Nhã Nhã... Thiếu Quân phải đến tìm lão gian tặc lấy thuốc giải mới được.

Chàng vừa nói dứt câu thì một người trong quần hùng ôm Đan Điền rống lên thật lớn.

Tiếng của người đó còn vang lộng lộng thì Đan Điền bốc khói. Làn khói xanh bốc mùi ô uế lan tỏa khắp gian đại sảnh. Người đó uốn người, dẫy dựa với sự đau đớn tột cùng rồi hồn lìa khỏi xác.

Chứng kiến cảnh tượng dẫy dựa đau đớn trước khi chết đó, khắp người Thiếu Quân nổi đầy gai ốc, ớn lạnh xương sống.

Chàng còn chưa biết tính thế nào với cảnh tượng này thì ngoài cửa bỗng vang lên cười dòn dã của Lục Cấn.

Lão xuất hiện, Thần Lục Tú sĩ Ngao Đánh và Nhữ Bân cùng đội Phục Hỏa Hồ lăm lăm ống đồng trên tay.

Thiếu Quân bước ra cửa, đối mặt với Lục Cấn.

Lục Cấn xoa cằm nói:

- Hàn thiếu tử... Người tưởng có thể giải thoát được lũ mọi trong huyết trường của bản nhân à. Người lắm rồi! Người có thể đưa bọn chúng ra khỏi huyết trường nhưng không thể giữ được cái mạng của chúng đâu.

Thiếu Quân nghiến răng nói:

- Lão đúng là hạng người gian trá có một không hai. Bốn thiếu gia định đi tìm lão đây, bốn thiếu gia chưa kịp đi tìm lão thì lão lại mò đến đây.

Lục Cấn cười khàn khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Hàn tiểu tử, người đi tìm lão phu để thuốc giải Đoạn Trường Cam ư. Bản nhân rất sẵn lòng làm một cuộc trao đổi với ngươi, chỉ cần ngươi Thanh Ma Thần Thủ và bí quyết sử dụng nó. Bản nhân sẽ trao ngay thuốc giải cho ngươi.

Thiếu Quân lắc đầu:

- Bốn thiếu gia chẳng thể nào tin nổi lời lão nói. Lão quá ư là gian trá. Một sự gian trá đầy tởm lợm!

Lục Cấn cau mày sa sầm mặt:

- Hàn tiểu tử cũng gian trá đâu thua kém gì bản nhân.

- Đối với kẻ gian trá, bốn thiếu gia sử dụng sự gian trá. Nếu như ta ngờ nghếch thành thật thì đã mất mạng vào tay ngươi rồi.

Sắc diện Lục Cấn chuyển qua màu xanh giòn đầy tức giận. Lão đánh giọng gằn từng tiếng:

- Hàn tiểu tử, chẳng lẽ ngươi để mặc cho lũ bằng hữu của ngươi chết bởi Đoạn Trường Cam ư.

Nhã Nhã cố giọng đứng lên nói với Thiếu Quân:

- Hàn thiếu gia đừng trao Thanh Ma Thần Thủ cho lão gian tặc này... Đoạn Trường Cam không có thuốc giải đâu. Nhã Nhã và mọi người chấp nhận cái chết để thiếu gia rảnh tay giết lão gian tặc.

Quần hào xướng lên:

- Thiếu hiệp, chúng tôi chấp nhận chết.

Thiếu Quân buông tiếng thở dài:

- Tôn giá nghe mọi người nói rồi chứ? Tôn giá có thể biết khi Thiếu Quân dụng Sát Tử lệnh thì uy lực của nó sẽ như thế không?

Lục Cấn cau mày gằn giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi biết nhìn xa trông rộng thì hãy trao Sát Tử lệnh Thanh Ma Thần Thủ cho bản nhân. Tiểu tử ngươi sẽ được sống, còn bọn mọi kia cũng sống thêm được một khắc nữa.

Lục Cấn xoa cằm nói:

- Còn như tiểu tử ngươi ngu đần thì ngươi cũng sẽ nổi gót theo bọn mọi kia.

Câu nói này của Lục Cấn khiến Thiếu Quân đánh mặt lại đầy bất nhẫn và giận dữ.

Chàng gằn giọng nói:

- Thiếu Quân đã nhường tôn giá một bước. Đứng ra tôn gia phải biết điều mà hành động, nhưng trái lại tôn giá đã không biết tận dụng cơ hội mà còn liên tục ép bốn thiếu gia. Có lẽ bốn thiếu gia phải mở mắt cho tôn giá thấy đâu là tử lộ, đâu là sinh lộ.

Trong khi Thiếu Quân nói thì Lục Cấn đã ra lệnh cho đội Phục Hỏa Hồ tiến lên lập thành một vành đai hình cánh cung hướng ống đồng về phía chàng.

Chân mày Thiếu Quân chau hằn lại. Chàng rọi hai luồng uy nhân hung hực chiếu vào bọn cao thủ giữ ống đồng Phục Hỏa Hồ.

Thiếu Quân gằn giọng nói:

- Tôn giá sẽ phải hối tiếc với việc làm này của tôn giá.

Thiếu Quân nói rồi điểm mũi giày lướt lên bốn trượng, thân ảnh quay tròn như một chiếc bông vụ. Khi chàng băng mình lên không trung thì Lục Cấn cũng phán lệnh:

- Khai hỏa Phục Hỏa Hồ.

Tất cả những chiếc ống Phục Hỏa Hồ đều khai hỏa đồng loạt tạo ra một màn lưới lửa trùng trùng điệp điệp chụp đến Thiếu Quân. Những tướng đầu mà màn lưới lửa của đội Phục Hỏa Hồ sẽ thiêu cháy chàng thành tro bụi, nhưng ngay lập tức một màn ảnh phủ xanh rờn che kín cả Thiếu Quân xuất hiện tạo thành một bức bình phong dày đặc đón màn lưới lửa của Phục Hỏa Hồ.

Ầm... Ầm... Ầm...

Những tiếng sấm động không ngừng phát ra làm náo động cả không gian biệt xứng Lục Cấn. Thì năm đạo sát quang đỏ rực từ Thiếu Quân bổ thẳng xuống đội Phục Hỏa Hồ của Đông Xưởng như năm lưỡi tầm sét.

Ầm... Ầm... Ầm... Ầm... Ầm...

Xác người văng tung tóe.

Quỷ thần cũng hãi hùng khiếp sợ.

Chỉ một lần xuất hiện nhưng năm đạo sát quang đỏ ối kia đã tạo ra một trường huyết sát vô vàn khủng khiếp. Cả một đội Phục Hỏa Hồ trên hai mươi người thế mà chỉ còn vòn vẹn hai người đang bò lê dưới đất.

Nhữ Bân, Ngao Đảnh hồn siêu phách lạc. Còn Đông Xưởng Lục Cấn thì cứ đứng đực như pho tượng.

Ngao Đảnh và Nhữ Bân thối bộ rồi chẳng ai bảo ai đồng loạt quay lưng đào thoát.

Mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả mặt Lục Cấn. Thiếu Quân rọi sát nhãn vào lão:

- Tôn giá đã chứng nghiệm uy lực của Sát Tử lệnh Thanh Ma Thần Thủ chưa?

Chàng vừa nói dứt câu thì Lục Cấn rút ngay tấm Miễn Tử bài:

- Người không được lấy mạng bản nhân.

Thiếu Quân nhìn tấm Miễn Tử bài:

- Tại hạ không phải là người của quan trường, nên có thể không màng đến Miễn Tử bài của tiền đế.

Lục Cấn lắc đầu:

- Người nói vậy sai rồi. Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Nếu người coi thường quốc pháp thì đã phạm vào đại tội bất đạo, bất trung với tiền đế. Tất cả mọi người trên đất Trung Thổ đều giống như người thì giang sơn xã tắc này như thế nào. Người nghĩ lại đi! Không có quốc pháp, thiên hạ đại loạn. Tự người làm ra cái loạn đó. Trời đất sẽ không dung thứ cho người.

- Vậy tôn giá có coi trọng quốc pháp không?

- Bản nhân đường đường là một Đông Xưởng nhất phẩm đại thần trong nội cung nếu xem thường quốc pháp thì sao còn giữ được uy danh của Đông Xưởng. Làm sao khiến bá tính lẽ dân phải tuân thủ quốc pháp. Nên bản nhân phải là người đầu tiên tuân thủ vương pháp.

Thiếu Quân buông tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Tôn giá nói hay lắm. Chính vì tôn giá đã thốt ra câu nói đó nên Thiếu Quân sẽ cho tôn giá một cơ hội sống. Sống để thượng tôn vương pháp. Nhưng nếu một khi Thiếu Quân biết tôn giá là người không thượng tôn vương pháp mà là kẻ hủy hoại kỷ cương thì chính Thiếu Quân sẽ phán xử tôn giá bằng Sát Tử lệnh Thanh Ma Thần Thủ.

Chàng đổi giọng gay gắt nói:

- Tôn giá có thể đi được rồi.

Lục Cấn thối bộ cho đến khi biết chắc Thiếu Quân mở sinh lộ mới quay bước thi triển khinh thuật bỏ đi.

Thiếu Quân quay lại đại sảnh thì lại thêm một người trong quần hùng chết đau đớn bởi Đoạn Trường Cam của Đông Xưởng.

Chàng bước đến bên Nhã Nhã:

- Nhã Nhã, có cách gì hóa giải được đoạn trường can của Đông Xưởng không?

Nhã Nhã lắc đầu:

- Thiếu gia... Không có thuốc giả đâu... Chỉ có cái chết mới tránh được sự đau khổ của Đoạn Trường Cam thôi. Nhã Nhã không có duyên hầu hạ thiếu gia.

Thiếu Quân lắc đầu:

- Nhã Nhã đừng nói vậy. Thiếu Quân sẽ cứu nàng.

- Không kịp nữa đâu.

Thiếu Quân gần như hoàn toàn thất vọng trước tình cảnh của Nhã Nhã và quần hào, chính vào lúc chàng gần như chỉ còn biết buông tay chờ đợi tử thần đến lấy mạng mọi người đi thì Đa Tình Tiên Tử Cơ Băng Tâm từ cửa hậu hồi hải bước vào. Nàng tiến đến trước mặt Thiếu Quân:

- Hàn huynh. Chính Hàn huynh là giải được để cứu mọi người.

Thiếu Quân tròn mắt nhìn nàng:

- Ta không hiểu. Nàng mau nói xem ta phải làm gì để cứu mọi người?

- Trong nội thể của Hàn huynh là giải được thần kỳ... Huynh không nhớ đã có lần huynh đã giải độc khí trong người của Cơ Băng Tâm sao?

- Ta nhớ rồi!

Thiếu Quân nói rồi cắn vào ngón tay mình rồi nhỏ máu vào miệng Nhã Nhã.

Ngay lập tức Nhã Nhã được giải độc.

Băng Tâm nói:

- Huynh làm như vậy sẽ tổn hao nguyên khí vô cùng.

Nàng vừa nói vừa lấy tịnh rượu đầy trên bàn rồi bảo Thiếu Quân nhỏ máu vào đó, sau đó đem rót cho mỗi người một ít để uống.

Mặc dù máu của Thiếu Quân pha với rượu nhưng vẫn đủ công năng để giải Đoạn Trường Cam trong nội thể mỗi người.

Khi giải được độc, quần hùng càng cảm kích chàng hơn.

Mọi người đồng loạt ôm quyền nói:

- Thiếu hiệp hãy nhận một lạy của chúng tôi.

Thiếu Quân bối rối nói:

- Không có gì đâu! Không có gì đâu!

Thiếu Quân vừa nói vừa thi triển thuật Hành Vân Di Tướng lướt về phía cửa hậu. Chàng dừng bước ngay ngưỡng cửa nói:

- Nếu chư huynh trưởng có lòng, Thiếu Quân sẽ gặp lại chư vị huynh trưởng trong ngày cầu quốc thái dân an của tể tướng gia.

Nói dứt câu Thiếu Quân thi triển khinh công bỏ đi. Nhã Nhã, Cơ Băng Tâm cũng vội thi triển khinh thuật rượt theo chàng.

Nhã Nhã vừa đuổi theo Thiếu Quân vừa réo gọi:

- Thiếu gia chờ nô nữ theo với.

Thiếu Quân dừng bước. Nhã Nhã và Băng Tâm đuổi kịp chàng nhưng cả hai thở dồn dập như muốn hụt hơi.

Thiếu Quân nhìn hai nàng nói:

- Nhã Nhã và Băng Tâm biết Thiếu Quân đi đâu không?

Cả hai cùng lắc đầu.

Thiếu Quân nghiêm giọng nói:

- Thiếu Quân đến một chỗ mà các nữ nhân không nên đến.

Cơ Băng Tâm hỏi:

- Đó là chỗ nào?

- Phong Ma sơn, sào huyệt của gã Đạo Hoa Tặc Hà Cương. Chắc chắn hai nàng có nghe đến cái tên này rồi... Đạo Hoa Tặc Hàn Cương.

Nhã Nhã nhe mày. Nơi Đạo Hoa Tặc lưu ngụ thường có bầy rập giăng khắp nơi. Y đã từng nổi tiếng trong giới võ lâm về cách chằng bầy giết người:

- Chính vì thế Thiếu Quân không muốn hai nàng đi.

Nhã Nhã lắc đầu nói:

- Thiếu gia có xuống địa ngục Nhã Nhã cũng theo người xuống đó.

Thiếu Quân tròn mắt nhìn nàng:

- Nàng không sợ Đạo Hoa Tặc à?

- Nhã Nhã chỉ sợ một điều duy nhất thôi.

- Điều gì?

- Sợ Hàn thiếu gia không cho Nhã Nhã đi cùng để hầu hạ?

Thiếu Quân há hốc miệng. Chàng khoát tay:

- Thôi được rồi. Nàng đừng sợ. Thiếu Quân sẽ cho nàng đi cùng.

Thiếu Quân gãi đầu, giả lả nói:

- Nếu như Thiếu Quân còn là Ngọc Diện Kim Tài Công Tử thì các nàng khổ với ta rồi.

- o O o -